

Op reis met

NEW COOL COLLECTIVE

langs de
zomerfestivals

*...De jazzmensen waren tegen ons
en de popmensen begrepen ons niet...*

Is het jazz? Is het pop? Is het afro? Is het latin? Is het lounge? Het Amsterdamse New Cool Collective is het allemaal tegelijk. Zolang het gezelschap, dat een grote bezetting (New Cool Collective Big Band) en een kleine (New Cool Collective) kent, het publiek maar kan laten dansen. OOR volgde hun doortastende swing deze zomer op vier locaties: Bloemendaal, Roskilde, Sziget en Lowlands.

door Tom Engelshoven / fotografie Titia Hahne

19 JUNI: OPENLUCHTTHEATER CAPRERA, BLOEMENDAAL

NEW COOL COLLECTIVE BIG BAND

Zwoele avond, twee sets. De band, negentien man sterk, zit onder een overkapping, afgeschermd van het publiek door een vijver met lelies en kroos. Het publiek vult houten bankjes die ovaal tegen het duin opstijgen. Prachtige ambiance. Negentien man sterk dus: drummer, twee percussionisten, bassist, gitarist, toetsenist, vijf saxofonisten, vier trombonisten en vier trompettisten. Bandleider en saxofonist Benjamin Herman (37), op en top gentleman met een lichte neiging tot anarchie, doet de aankondigingen. Saxofonist David Kweksilber is de clown van het spul. Hij stevent met een raar loopje richting de soleermicrofoon. De bandleden mogen om de beurt laten zien waartoe ze op hun instrument in staat zijn en vooral de blazers gaan ferm te keer. En als de Big Band-leden allemaal tegelijk samenspelen, zijn ze net een grote, machtige oceaanstomer. Prachtig hoe dat koper kan schetteren, terwijl de diverse ritme-instrumenten voor een pulserende onderstroom zorgen. Sommige nummers worden opgeluisterd met simultane armgebaartjes (en wapperende handjes!) in de blazerssecties.

Het Bloemendaalse publiek is een beetje bekakt en gaat gekleed in Nederlandse tropendracht. Korte broeken en poloshirts. Men haalt meegebrachte wijntjes uit de tas. In de pauze verdwijnt de band backstage in een bos. Een kwartier later komen ze weer uit het bos zetten. Een bijna statig gezicht: al die mannen in zwarte pakken. Dan zegt Benjamin Herman tegen het publiek: 'Hebben jullie muggenstiften meegenomen? Citronella? We worden helemaal lekgeprik. Het lijkt wel een campingconcert.' Toetsenist Willem Friede is de arrangeur en fungeert even als dirigent. Daarna worden de nummers steeds minder jazzy en steeds exotischer: Afrikaans en Cubaans van ritmiek. In het laatste geval verzorgt bassist Leslie López (door Herman steevast aangekondigd als '100 % Puerto Rican Soul') de vocalen. In het eerste Jos De Haas, die over een perfecte 'Afrikaanse' tongval beschikt.

Benjamin Herman vertelt het publiek dat de nieuwe cd *Trippin'* gaat heten en gepresenteerd zal worden op Lowlands en dat de band een mooie zomer tegemoet gaat, want ze gaan ook naar Roskilde ('het grootste popfestival van Europa') en naar Sziget in Hongarije ('ook het grootste popfestival van Europa'). Op Lowlands zal de Nigeriaanse drummer Tony Allen uit de band van Fela Kuti meedoen. Vervolgens zegt Benjamin: 'Wie ons kent, zal het opvallen zijn dat gitarist Anton Goudsmit er niet bij is, die zit in Indonesië, maar dat vinden wij deze keer helemaal niet erg, want wij hebben Tim Eijmaal.' Deze Tim speelt prompt de sterren van de hemel, met een geweldige gitaarsolo en jaagt vibes door het publiek. Eijmaal oogt jonger dan de rest. Hij draagt ook geen kostuum zoals de meeste anderen, maar heeft zijn gewone kloffie (bruin jasje, jeans) nog aan. Hij glundert vanaf dat moment van trots. Het publiek, dat voor de pauze bleef zitten, staat uitbundig dansend op de banken. Generale repetitie voor Roskilde geslaagd.

2 JULI: ROSKILDE, DENEMARKE

NEW COOL COLLECTIVE BIG BAND

Lekker weer. In de backstage area van de Ballroom-tent (capaciteit 3000 mensen) zit een gezelschap heren in vrijetijdskleding te relaxen. Ze eten steaks en vleesspiezen. Het bier is al op als ze een half uur op het backstageterrein zijn. Dat heb je met zo'n grote band. Wat opvalt is het totale gebrek aan spanning. Benjamin Herman is moe, hij heeft gisteren nog in het Amsterdamse Odeon gespeeld. Percussionist Frank van Dok mompelt: 'We oefenen nooit.' De meeste muzikanten hangen achterover op ligstoelen. Een verslaggever van Nieuwe Revu, op teenslippers, neemt een interview af. In de kleedkamer hangen hun pakken klaar in keurige hoezen. De metamorfose begint rond half negen, een uur voor de show. Dan komen de heren in hun strakke pakken uit de kleedkamer om in te blazen. Een imposant gezicht, al die toonladders spelende gestaites die – kriskras door elkaar - toeterend lopen te ijsberen. Er wordt een elftalfoto, of liever gezegd een *negentientalfoto* gemaakt. Plots heeft het gezelschap iets fanfare-

achtigs. Dan is er consternatie. Geluidsman Frans Wajon heeft bij het opbouwen van het podium een microfoon in zijn gezicht gekregen. Resultaat: een diepe jaap ter hoogte van zijn jukbeen, vlak bij zijn oog. Bloedend wordt hij door Deense hospikken afgevoerd naar het ziekenhuis. De bandleiden lopen inmiddels met strakke koppen rond achter het podium. Voor vele van de blazers, allemaal conservatoriumlui, is een popfestival niet hun natuurlijke habitat. Saxofonist David Kweksilber draagt zijn polsbandje bijvoorbeeld rond zijn enkel. Niemand heeft enig idee wat er precies van deze gig te verwachten valt. De onverstoorbare Frank van Dok rolt nog een sigaretje en loopt terug naar de wc om een plas te doen ('ik moet zometeen toch anderhalf uur op dat podium zitten'). Hij memoreert lachend dat Paul Weller – bij wie Benjamin Herman in de begeleidingsband heeft gezeten – na afloop van zijn optreden gewoon backstage de piemel uit de broek haalt en tegen een muur in de gang piest, alvorens aan de toegift te beginnen. Dan gaan ze met z'n allen op, één voor één, in een rijtje richting hun stoelen op het podium. De tent is afgeladen en staat eigenlijk vanaf de eerste seconde al op z'n kop. De setlist en de show verschillen nauwelijks van Bloemendaal, maar van gereserveerdheid van publiekszijde is geen enkele sprake. De meute huilt haast van blijdschap, al bij de derde solo, die van trompettist David Rockefeller. En ook bij de vierde, van tenorsaxofonist Wouter Schueler, of die van altsaxofonist Miguel Martinez of trombonist Bart Lust. Het is een genot om de band te zien blazen, dampen en stomen. Eén voor één lopen de muzikanten van hun stoelen in de blazerssectie naar voren, om virtuoos tekeer te gaan. Het publiek lijkt overdonderd door dit spervuur van solo's. David Kweksilber doet een klezmer-achtige klarinet solo. Vooraan op de eerste rij staan twee blonde jonge meisjes elkaar te tongen. Benjamin neemt het over van Kweksilber. Het blondste meisje draait zich plots om en tongt nu haar vriendje, die schuin achter haar staat. David en Benjamin wisselen weer een solo af. De twee meisjes tongen weer. Invaltrompettist Rik Mol loopt naar voren. De meisjes praten nu op verhitte toon en drinken rode wijn uit een karton. Het vriendje trekt het ene meisje

...We hebben eigenlijk een hekel aan jazz...

weer naar zich toe, ze beginnen opnieuw te tongzoenen. Het optreden van de New Cool Collective Big Band op Roskilde is een bijna orgastische triomf. Er wordt gedanst, geklapt, het is groot feest. De gitaarsolo van Tim Eijmaal, opnieuw van de partij, is weer fabuleus.

15 AUGUSTUS: SZIGET, BOEDAPEST NEW COOL COLLECTIVE

Gisteren stonden ze nog in Gorinchem, nu staat de club rond vier uur 's middags te soundchecken in een tent op het Sziget-festival. Acht man sterk, de kleine bezetting, met nu eindelijk gitarist Anton Goudsmit. Dit is een rustige uithoek van het gigantische Sziget-terrein. Backstage jennen de muzikanten Goudsmit dat hij Roskilde niet heeft meegemaakt. De 23-jarige drummer Joost Kroon zegt blijmoedig: 'Roskilde was wel het heftigste dat ik op dit gebied ooit heb meegemaakt.' Goudsmit, guitig: 'Rub it in, rub it in.' Jos de Haas heeft het over de Nieuwe Revu-journalist op Roskilde, die wilde weten waar hun nummer *The Hun* (een seksstie) over gaat. Frank van Dok: 'Big deal, iedereen kijkt toch wel eens op internet?' Er wordt stevig gedronken, men heeft heel laat eetbonnen gekregen, en al flink wat bier op de nuchtere maag op. Frank: 'Ik val al bijna om.' Goudsmit vertelt dat tijdens hun verblijf in Uganda de Nederlandse expats op het feestje bij de ambassadeur in de bosjes lagen te neuken ('ongelofelijk wat die mensen in buitenlandse dienst zich allemaal in den vreemde veroorloven') en roemt zijn nieuwste aankoop, een Aprilia scooter. 'Het eerste gemotoriseerde vervoermiddel in mijn 38-jarige leven,' zegt hij plechtig. Goudsmit: 'Wanneer moeten we ons weer backstage melden?' Frank grapt: 'Jij moet hier om negen uur weer zijn, dan word je gewassen en gedesinfecteerd, ik ben hier om tien voor elf, vlak voor de show.' Bassist is ditmaal invaller Alex Oele (van de groep Yinka), Leslie López had een 'interessantere gig in Italië', aldus Benjamin.

Om elf uur is de zaal, een overdekte tent waar zo'n duizend tot vijftienhonderd man in kan, nagenoeg leeg. Er zitten wat mensen op de grond. Frank: 'Al staan we voor tien man, we gaan toch wel uit ons dak.' Benjamin Herman is enigszins tipsy, hij is net als Jos de Haas en Anton Goudsmit naar Nick Cave op het grote veld wezen kijken. Frank heeft geslapen in de blauwe keet, die als kleedkamer fungeert. Bij opkomst zegt Benjamin met een stalen gezicht tegen het publiek: 'I managed to stay sober, we left Amsterdam this morning at seven.' Mooie zinnen. De band begint rustig, het publiek zit nog steeds. Maar dat duurt niet lang. Al na een nummer staat er een groepje op. Zitmeisjes vooraan worden dansmeisjes, precies zoals het hoort. Van alle kanten stromen nu mensen toe. Het is ineens heel druk. De percussiesolo van Jos vormt het startsein voor het feest dat gaat volgen en dat meer dan twee uur zal duren. Goudsmit laat knetterende gitaarsoli horen, terwijl hij erbij danst met de schokkerige mimiek van een figuur uit een Kuifje-album. Je ziet Benjamin heel hard werken op sax. Rockefeller tekeergaan, ook op trombone. Erg veel bijval in de zaal. Jos staat van oor tot oor te genieten. De tent Klubradio Jazz Szinpad kolkte. Er volgt een imposante drumsolo van Joost Kroon. Overal blijde gezichten. Dit is New Cool Collective op z'n best. Cool, inderdaad. Het publiek wil van geen ophouden weten. Wederom een triomf. Joost is om zeven uur 's ochtends ('alles in het nette,' spreekt hij bescheiden) nog op het festivalterrein, 'in een tent, bij een vrouwelijke fan.' Pas tijdens 'de ochtendspits' begeeft hij zich per taxi naar zijn hotel.

16 AUGUSTUS: SZIGET, BOEDAPEST TERRAS VAN DE SONY MOKKA-CUKA-TENT

Vier uur, de middag na de show. We spreken met saxofonist Benjamin Herman en percussionisten Jos de Haas en Frank van Dok. New Cool Collective is al bij elkaar sinds 1993. Benjamin: 'We begonnen in The Soul

Kitchen in Amsterdam. Toen nog niemand met dj's samenspeelde. Dat hebben we een jaar gedaan, elke zondag. Onder de naam van Graham B. Met Anton en Frank nodigden we muzikanten uit om mee te jammen. De band is ontstaan uit de mensen die uit zichzelf terugkwamen. Jos hadden we gevraagd. Hij kwam elke zondag gewoon meedoen. Of we nou betaalden of niet. Uit die periode is de band voortgekomen.'

Hoe houd je het zo lang vol? En hoe houd je het zo fris?

Benjamin: 'We hebben een paar stukken die we al heel lang spelen. Het repertoire eromheen verandert de hele tijd. En elke avond moet je weer tegenover elkaar bewijzen dat je goed speelt. Uiteindelijk draait het daar om.'

De popwereld ziet jullie als jazzmuzikanten.

Benjamin: 'Het maakt ons eigenlijk geen reet uit. Zolang we maar kunnen spelen. Het enige moment dat we als band niet echt goed functioneren is als we niet genoeg kunnen spelen.'

Kunnen jullie van New Cool Collective leven?

Jos: 'Ik heb het nu moeilijk, ik heb helemaal niks. Maar ja, er komen wel weer een paar gigs en dan kan ik weer naar de supermarkt.'

Zo werkt het echt?

Frank: 'Ja, je kunt net je huur betalen.'

Benjamin: 'Ja, jullie moeten echt leven van de band.'

En jij dan?

Jos: 'Benjamin heeft er andere dingen bij. Zijn conservatoriumbaantje.'

Benjamin: 'Nou, conservatoriumbaantje! Ik gaf een middag in de week les in Rotterdam, maar dat doe ik niet meer. Ik speel vooral heel erg veel en breng ook solo-cd's uit. Vorig jaar ben ik het hele jaar met Paul Weller op stap geweest. Dus ik heb die baan op het conservatorium opgezegd. Dat begeleiden van Paul Weller is nu ook weer afgelopen. Zijn nieuwe plaat hebben we gedaan, daar zitten bijna geen blazers op.'

Is er een verschil tussen het rock & roll-leven en het jazzleven?

Benjamin: 'Mijn indruk is dat jazzmuzikanten veel ruiger zijn. Alleen: er is zo'n keurig imago gekweekt, vooral in Holland. Rond de Pim Jacobs-scene en al dat gedoe. Maar de jazzmuzikanten die ik ken zijn veel erger dan de popmuzikanten. Popmuzikanten hebben vaak een baantje overdag, in een winkel of weet ik veel wat.'

Jos: 'Of ze spelen bij Marco Borsato of Rene Froger.'

Benjamin: 'Ze hebben thuis allemaal kinderen. De jazzmuzikanten die ik ken kom je allemaal 's nachts tegen in de kroeg. Die gaan niet naar huis. Die blijven zitten, doorzuipen. Terwijl de popmuzikanten meteen weg zijn, want die moeten morgen weer werken.'

Maar popbands komen vaak weer een beetje slordig het podium op, terwijl jullie er zeer gestileerd uitzien.

Frank: 'Ja, dat heeft Benjamin ons aangeprept.'

Benjamin: 'Nou ja. Ik heb het altijd zo gedaan. Het was jaren lang uit den boze om netjes aan te komen op een jazzpodium. Dan zou je het publiek te veel willen vermaken. En wij maakten ook dansmuziek, als jazzband. Dat kon helemaal niet. Het werd afgekraakt in de kranten! De Volkskrant kwam langs in Meander in 1997. De tent was helemaal afgeladen! En dan werden we in de krant helemaal de grond ingeboord. Verraad was het! Terwijl het bij ons volstond met twintigjarige...'

Frank: 'Mooie mevrouwen.'

Benjamin: 'Allemaal jonge meisjes.'

Jos: 'We zaten precies tussen de wal en het schip. De jazzmensen waren tegen ons en de popmensen begrepen ons niet.'

Frank: 'Maar zo was het eigenlijk alleen in Nederland. We spelen heel vaak in Engeland. Ongelofelijk wat je daar meemaakt. Jazz wordt daar gezien als iets hips.'

Jos: 'We spelen in Nederland ook wel eens in theaters. Dan denk je, o nee, weer een rij stoelen voor je neus. Dan gaan die mensen zo zitten kijken, van die mensen die zo'n theaterabonnement hebben. Je bent blij als er iemand opstaat van zijn stoel en gaat dansen.'

Dat gebeurde dus in Bloemendaal. De mensen zaten en keken ernaar en zo schoorvoetend begon men wel wat te bewegen. Hoe doorbreek je die apathie?

Jos: 'Dan gaat Benjamin rare dingen zeggen. Daar is hij wel heel goed in, de mensen met een abonnement aanspreken.'

Benjamin: 'Veel jazzpuristen moeten niks van andere muziek hebben. Die kunnen geen dingen als drum 'n' bass aan. Als de pauzemuziek hen niet bevalt, zijn ze zo verdwenen.'

Dat zag je op Sziget ook, de zittende jazzfans waren binnen een minuut weg.

Benjamin: 'Die moet je zo snel mogelijk de deur uitwerken!'

Jullie moeten trots geweest zijn toen jullie Roskilde plat speelden.

Frank: 'Dan ben je blij, dat is wat wij willen.'

Jos: 'Ik speel liever op Roskilde dan in het Concertgebouw. Duizend keer liever. We willen allemaal al jaren op festivals spelen. Sommige van de muzikanten willen liever in een klein jazzkroegje spelen, maar uiteindelijk vinden ze het toch wel erg leuk om Roskilde plat te spelen.'

Je kon merken dat de oudere blazers, die uit orkesten kwamen, niet wisten wat ze meemaakten.

Jos: 'Die slepen we gewoon mee. Als we met de big band spelen, dan komen zij ook. Bij de big band zijn er arrangementen. En drie blazerssecties. Die weer allemaal van papier die arrangementen moeten spelen. Wat meteen een heel ander gebeuren is. Ik noem het altijd maar de sportwagen en de vrachtwagen. De kleine bezetting is de sportwagen en de big band is de vrachtwagen.'

Ik kan merken dat jij, Benjamin, als bandleider bij de big band steeds in de zorgen zit of de vrachtwagen wel de goede kant uitgaat.

Benjamin: 'Maar dat is ook terecht. Ik word soms gek van al die blazers. Dan zit ik om me heen te kijken en dan denk ik: o jee.'

Jos: 'Je moet al die mannetjes in het gareel houden en zorgen dat ze een beetje meedenken dat het een toffe show is.'

Benjamin: 'Wij vinden zelf: met z'n achten spelen is muzikaal veel flexibeler. Met zo'n big band moet altijd iemand intellen en iemand moet even praten met die, omdat die weer boos is omdat dit of dat niet gebeurt is, of omdat zijn collega steeds net te laat inzet of zo. Hij doet altijd fuut,

terwijl hij tuut zou doen! Dat soort dingen'

Jos: 'Ons repertoire is ongeveer honderd nummers met de big band. Alle arrangementen liggen in een map. Die kun je er voor de show gewoon uittrekken.'

Je geeft de muzikanten die partituren en dan spelen ze dat gewoon?

Benjamin: 'Ja, dat kost ze geen enkele moeite.'

Ook als ze het nog nooit eerder gespeeld hebben?

Benjamin: 'Dat nog het liefst, anders gaan ze het toch nog veel te netjes spelen.'

Frank: 'We kunnen het in één keer spelen, ook als we een nummer in principe nog nooit gespeeld hebben.'

Vechten jullie tegen de buitenwereld die jullie muziek niet helemaal begrijpt?

Benjamin: 'Nee, het is iets heel anders. Dat dachten mensen ook in het begin: dat we ons aan het afzetten waren. Tegen de jazzcultuur of tegen wat dan ook. Maar het is juist een hele gezonde, positieve instelling die we hebben.'

Jullie zijn wel jazzcats?

Benjamin: 'We hebben er eigenlijk een hekel aan, jazz. Behalve aan Art Blakey.'

Jos: 'We zijn allemaal geïnspireerd door jazz.'

Frank: 'Ja, geïnspireerd wel. Maar we gaan bijna nooit naar jazzconcerten.'

Wat is nou eigenlijk jullie ding? Hoe zou je dat nou omschrijven.

Jos: 'Groove. Echt een push geven. Het publiek raken.'

Frank: 'De bedoeling is eigenlijk dat ze gaan dansen. Ze hoeven helemaal niet naar ons te kijken, ze moeten gaan dansen.'

Jos: 'Wij willen liever naar hen kijken. Huhuh.'

Waarom heet de nieuwe plaat eigenlijk Trippin'?

Benjamin: 'Die titel heeft te maken met het feit dat we samen in Uganda waren, dat we überhaupt het afgelopen jaar heel veel in het buitenland geweest zijn. En ook dat die plaat met Tony Allen een enorme trip was. Afgezien van de muziek waren we de hele week dat we met hem optrokken zo stoned als een Maleier.'

Frank: 'De hele plant van mijn balkon was op. Die plant had ik netjes op mijn balkon laten groeien en hij was net af.'

Jos: 'En die hebben wij binnen een week helemaal opgerookt in de studio.'

Benjamin: 'Die titel paste gewoon bij alles. Bij hoe we de laatste paar jaar met z'n allen hebben doorgemaakt.'

Jos: 'We hebben drummers zien komen en gaan.'

Benjamin: 'Joost, die we nu hebben, is wel een blijver, hoor!'

Jos: 'Daar zijn we zo blij mee.'

Frank: 'Drieëntwintig jaar is hij.'

Benjamin: 'We hebben ook gewoon weer sjans van jonge chicks, dankzij hem.'

Frank: 'Alleen Joost dan.'

Is jullie succes op Roskilde eigenlijk goed doorgelopen in Nederland?

Benjamin: 'Daarom was ik zo blij dat er zoveel Nederlandse pers aanwezig was. Want we hebben heel veel dingen in het buitenland gedaan die onwijs succesvol waren. En dan kun je wel zelf gaan lopen lullen van in Londen zijn ze helemaal te gek van ons...'

Frank: 'Dat is ook wat de meeste bands doen: Ja, we spelen in het buitenland, blahblahblah. Man, wij spelen al tien jaar in het buitenland.'

Benjamin: 'Als Relax naar Zuid-Afrika gaat, dan hebben ze het er zeven jaar later nog steeds over.'

Frank: 'Wij zijn in Azerbeidjan geweest, Georgië, Uganda dus, de raarste plekken.'

Zagen jullie die meisjes met elkaar zoenen op Roskilde?

Frank: 'Jaaah, tuurlijk zien we dat.'

...Ik speel liever op Roskilde dan in het Concertgebouw. Duizend keer liever...

Benjamin: 'Ik zie zulke dingen alleen als we met z'n achten spelen. Met de big band moet ik alleen maar op de blazers letten.'

Frank: 'We hebben al een hoop gezien in die tien jaar.'

Benjamin: 'Tongzoenende tienerlesbo's, die heb ik al vaak genoeg gezien.'

Jos: 'Dat maken we wel vaker mee. In Londen stond er een meisje... die deed gewoon haar rokje omhoog. Niks eronder. Zit ik gewoon recht naar binnen te kijken. Of een meisje, die pakt mijn been vast terwijl ik zit te bongo spelen. En ik kan niks doen, want ik moet doorspelen. En haar vriendje staat er echt vlak naast en ze gaat helemaal langs mijn been omhoog, bijna met haar hand in mijn kruis. Dat gebeurt dus best vaak.'

Benjamin: 'Wij zijn ook jong geweest, haha! We hebben ook het een en ander meegemaakt.'

20 AUGUSTUS: LOWLANDS, BIDDINGHUIZEN NEW COOL COLLECTIVE FEAT. TONY ALLEN

Tony Allen is een kleine zwarte man van 65 jaar oud. Hij is de grondlegger van de afrobeat, bedenker van de sound van Fela Kuti. Hier in de Flevopolder kletst hij backstage met de jongens van New Cool en hun vrouwen. *Trippin'* is een dubbel-cd, een van de twee platen wordt gevuld door New Cool Collective

zonder, en een met Tony Allen. Laatstgenoemde cd bestaat uit vijf lange nummers. Stonede jam, dus. Lekker relaxt, tegen het Afrikaanse aan. Het drumwerk van Allen wordt door kenners omschreven als onnavolgbaar. Het volgt geen enkel schema of maat. Is niet imiteerbaar. Allen zelf zegt puur op gevoel te werken. Hij drumt in ieder geval heel zacht en heel losjes.

Dat zien we ook als hij zich rond twintig over tien op het podium bij New Cool Collective voegt. Hij roffelt wat en lijkt het drijvende begeleidende werk over te laten Joost Kroon. Repeteren wil Tony niet, dus voor de bandleden is het ook maar afwachten wat voor strapatsen hij op zijn drumstel uitvoert. Op de een of andere manier begint de show vele malen stroever dan een paar dagen eerder in Boedapest. Van alle optredens die ik gezien heb, is dit de meest ingetogen. Het basgeluid op het podium heeft iets duisters, en verder staat het optreden te veel in het teken van het presenteren van Tony Allen, die de nodige joints en whisky op heeft, en zijn afrobeat-invloed. Wouter Schueler uit de big band doet mee op baritonsax, en pas gedurende het tweede half uur lijkt de band echt los te komen. Voor die tijd hebben de heren hard moeten werken op het podium. Maar dan, als Tony Allen alweer naar de coulissen is verdwenen, barst het feest toch eindelijk los. David Rockefeller gaat fenomenaal te keer. Voor mijn gevoel trekken hij en toetsenist Willem Friede op dit moment de kar, gitarist Goudsmit knalt eroverheen met een rocksolo. Bij de meisjes op de eerste rij verschijnt die merkwaardige blos op de wangen, die ik inmiddels zo vaak gezien heb bij New Cool Collective. De heupen gaan los en ze schudden met hun lijf. De tent komt massaal in beweging. Als de show na een uur eindigt, gaan de handen de lucht in tot achter in de Lima-tent. Het kostte wat meer moeite dan normaal, maar het is weer gelukt. ●

New Cool Collective live: 16 september North Sea Festival, Hulzen, 24 september Heineken Jazz, Alkmaar, 25 september Jazz International, De Doelen, Rotterdam (met Tony Allen), 30 september Mezz, Breda, 6 oktober 013, Tilburg, 7 oktober Bibelot, Dordrecht, 8 oktober Patronaat, Haarlem, 17 oktober Sugar Factory, Amsterdam.

TONY ALLEN (WIT OVERHEMD)

